

Дило Брѣстовски

Л и л и

Лили порасна при своя господарь и стана хубава стройна сърна. Тя му бѣше много благодарна, че я спаси отъ огъня, който унищожи гората, благодарна му бѣше и за грижитѣ, които положи за нея. Никога нѣма да забрави неговитѣ дрехи, които имаха цвѣтъ на горската шума, и неговитѣ две деца, които украсиха шията ѝ съ перната кордела и сладкогласно звънче. Но тя усѣти отъ известно време, че нѣкакви сили започнаха да тръпнатъ въ жилитѣ ѝ. Ушитѣ ѝ все по-често и по-често се насочваха къмъ гората, отгдето долавяха нѣкакви тъмни неразбираеми звукове. Нѣкаква незнайна сила я привличаше, заповѣлваше ѝ да се върне отново въ своята родина. Господарьтъ ѝ забеляза тая промѣна. Една вечерь, когато Лили пакъ бѣше заслушана въ тия тъмни гласове, той ѝ викна:

— Лили! Да не си болна?

Лили се обърна, но въ очитѣ ѝ нѣмаше предишното безгрижие. Тя гледаше плахо, сякашъ бѣше сторила грѣхъ. Въ очитѣ ѝ плаваше тѣга и нѣкакъвъ непознатъ досега копнежъ. Човѣкътъ, който носѣше дрехи съ цвѣта на горската шума; отиде при Лили, поглади я по гърба, помилва я по лицето. Тя го подуши по дрехитѣ и леко отстѣпи. Това още повече озадачи господарьтъ ѝ. Другъ пѣтъ Лили не правѣше така: тя се умилкваше, галѣше се като малко момиченце.

Човѣкътъ, който носѣше дрехи съ цвѣта на горската шума, повика другъ човѣкъ. Той я слуша съ нѣкаква фунийка и: